

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 028640 18 U
Sarajevo, 05.06.2019. godine.

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Željke Krmek i Davora Žilića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Ministarstva privrede Srednjobosanskog kantona, ulica Stanična broj 43., Travnik, protiv rješenja broj: UP1 03-1-37-5-114/18 DGL od 30.03.2018. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, u upravnoj stvari obrade i zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 05.06.2019. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini Sarajevo broj: UP1 03-1-37-5-114/18 DGL od 30.03.2018. godine naloženo je Ministarstvu privrede Srednjobosanskog kantona da u roku od 15 dana od dana prijema rješenja ukloni kamere videonadzora instalirane u svrhu lične i imovinske bezbjednosti u kancelarijama zaposlenika na adresi Stanična broj u Travniku i da izbriše snimke nastale upotrebom istih i da o provedenim upravnim mjerama obavijesti Agenciju za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovine.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je blagovremeno podnio tužbu kojom pokreće upravni spor i navodi da je uveo video nadzor u prostorijama Ministarstva privrede Odlukom broj 01-02-824/14 od 11.12.2014. godine i u istoj obrazložilo da se video nadzor uvodi kao dodatna mjera kontrole, u svrhu zaštite stranaka, zaposlenika Ministarstva privrede i imovine, vrijedne elektronske opreme, te efikasnije zaštite povjerljivih podataka u prostorijama koje koristi Ministarstvo privrede. Također je naglašeno da se uvid u video zapise može vršiti samo i isključivo na pismeni zahtjev i po odobrenju ministra Ministarstva privrede i da se bilo kakva obrada podataka mora vršiti tako da se poštuje i ne narušava privatnost zaposlenika Ministarstva privrede, stranaka i građana koji ulaze u prostorije Ministarstva privrede, te ličnog života i

diskrecije istih. Donošenje takve odluke tužitelj opravdava potrebom i nalazi da je to efikasna metoda kontrole, odnosno zaštite lica i opreme od neželjenih posljedica, krađe, oštećenja ili uništenja. Video nadzor je i pomoćno sredstvo evidencije odlaska i dolaska na posao, te prisustva na poslu zaposlenika Ministarstva. Posebno je naglašeno da je zabranjeno davanje na uvid ili kopiranje bilo kojeg dijela video zapisa, osim na pismeni zahtjev ministru od strane suda, tužilaštva ili drugog organa ovlaštenog po zakonu, pa se ovim svaka zloupotreba predmetnog materijala-video zapisa isključuje, odnosno svodi na najmanju moguću mjeru, te konačno ističe da, dosljednom primjenom i tumačenjem izreke pobijanog rješenja, video nadzor bi se po analogiji, morao ukloniti iz gotovo svih javnih institucija, organa uprave, banaka, ambasada, diplomatsko-konzularnih predstavništava, javnih površina, jer se isto tako radi o zadiranju u privatnost stranaka, uposlenika i građana. Smatramo da razlika ne postoji, a nema ni posebnih propisa koji dozvoljavaju instaliranje, snimanje i obradu ličnih podataka zaposlenika, stranaka i građana, uređajima video nadzora u prostorijama navedenih institucija. Slijedom navedenog predlaže da se tužba tužitelja uvaži i upravni akt rješenje tuženog broj: UPI 03-I-37-5-11-4/18 DGL od 20.03.2018.godine.

U odgovoru na tužbu, tužena je predložila da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbi člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj 19/02 do 74/1), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Osporenim rješenjem tužene, tužitelju je naloženo da ukloni kamere videonadzora instalirane u kancelarijama zaposlenika na adresi Stanična broj 43. u Travniku i da izbriše snimke nastale upotrebom istih i da o provedenim upravnim mjerama obavijesti Agenciju za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovine i da o izvršenoj upravnoj mjeri obavijesti tuženu u roku od 15 dana od dana prijema rješenja, kao i da dostavi dokaz o istom.

Iz podataka u spisu i obrazloženja osporenog rješenja proizilazi da je tužena Agencija za zaštitu ličnih/osobnih podataka, po službenoj dužnosti, a saglasno članu 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06 do 89/11) u provedenom postupku ispitivala zakonitost obrade ličnih podataka putem videonadzora u kancelarijama zaposlenika na adresi Stanična broj 43. u Travniku, od strane Ministarstva privrede SBK. Naime, iz podataka spisa proizilazi da je to Ministarstvo, prije uvođenja video nadzora, donijelo Odluku o uvođenju video nadzora i obradi ličnih podataka dobijenih video nadzorom u prostorijama Ministarstva privrede broj: 01-02-824/14 od 11.12.2014. godine, u kojoj je obrazložilo da Ministarstvo SBK ima potrebu za uvođenjem video nadzora, kao dodatne mjere kontrole, radi zaštite stranaka, zaposlenika Ministarstva, povjerljivih podataka i vrijedne elektronske opreme. Dakle, postupajući po službenoj dužnosti Agencija za zaštitu ličnih podataka BiH je utvrdila da nije sporno da je tužitelj postupio u smislu člana 21.a Zakona o zaštiti ličnih podataka, jer je donio Odluku o uvođenju video nadzora, ali da samo formalno donošenje odluke o uspostavi video nadzora ne znači da je takva obrada ličnih podataka zakonita, niti da je to jedini način za postizanje svrhe – zaštite zaposlenika, stranaka, opreme i podataka u Ministarstvu, zaključivši da je tužitelj kamere postavio u prostorijama centra za inspekcije, odnosno, u kancelarijama zaposlenika u kojima se vrše

redovni, a ne neki specifični radni zadaci za čije je izvršenje potrebno provoditi posebne mjere obezbjeđenja, zaštite ili ograničenog pristupa određenoj opremi i dokumentaciji i da takvo postupanje u konačnici predstavlja proizvoljno zadiranje tužitelja u privatnost zaposlenika, jer se na takav način prikupljaju podaci o njihovom ponašanju i navikama, što kod zaposlenika izaziva nelagodu i osjećaj da su pod stalnom prismotrom. Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja tužena Agencija za zaštitu ličnih podataka je utvrdila da tužitelj obrađuje lične podatke putem videonazora nezakonito, jer se time krši odredba člana 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka, kao i odredbe relevantnih propisa iz radnih odnosa, i to Zakona o državnoj službi u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH broj: 29/03 do 9/17), Zakona o namještenicima u organima državne službe u Federaciji BiH (Službene novine Federacije BiH broj: 49/05 i 45/10) i Zakon o radu (Službene novine FBiH broj: 26/12).

Prema ocijeni ovog vijeća, pravilno je postupila tužena Agencija za zaštitu ličnih podataka BiH, kada je naložila tužitelju da ukloni kamere videonadzora instalirane u kancelarijama zaposlenika na adresi Stanična broj u Travniku i da izbriše snimke nastale upotrebom istih. Ovo iz razloga što je Zakonom o zaštiti ličnih podataka propisano da je cilj ovog Zakona da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose. U pogledu obima primjene ovog Zakona isti se primjenjuje na lične podatke koje obrađuju svi javni organi, fizička i pravna lica, osim ako drugi zakon ne nalaže drugačije, s tim da se isti neće primjenjivati na slučajno prikupljene lične podatke, osim ako se ovi podaci neće obrađivati dalje. U skladu sa naprijed navedenim zakonom pod ličnim podacima se podrazumjeva informacija, koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet lica, a pod obradom podataka se podrazumjeva bilo koja radnja ili skup radnji koje se vrše nad podacima bilo da je automatska ili ne, a posebno prikupljanje, unošenje, organizovanje, podhranjivanje, prerađivanje ili izmjena, uzimanje, konsultiranje, korištenje, otkrivanje prijenosom širenje ili na drugi način omogućavanje pristupa podacima, svrstavanje ili kombiniranje, blokiranje, brisanje ili uništavanje (član 3. stav 1. tačka 1. i 5. citiranog zakona). Svaki javni organ kao kontrolor ličnih podataka obavezan je da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način i da ih prikuplja za posebne, izričite i zakonite svrhe i da ih obrađuje u mjeri i obimu koji je neophodan za ispunjenje određene svrhe s tim da kontrolor može obrađivati lične podatke samo uz suglasnost nosioca podataka, koja mora biti data u pisanoj formi, potpisana od strane nosioca podataka, i mora sadržavati ime kontrolora, svrhu i vremenski period na koji se saglasnost daje. Osim toga kontrolor mora na zahtjev nadležnog organa, u svako vrijeme, dokazati da postoji saglasnost nosioca ličnih podataka za period obrade istih (član 4. i 5. citiranog zakona).

Odredbom člana 21a. Zakona o zaštiti ličnih podataka u BiH propisano je da snimci pohranjeni putem video nadzora na određenom prostoru na osnovu kojih se može identificirati nosilac podataka predstavljaju zbirku ličnih podataka. Kontrolor koji vrši video nadzor dužan je donijeti odluku koja će sadržavati pravila obrade s ciljem poštivanja prava na zaštitu privatnosti i ličnog života nosioca podataka, ako video nadzor nije propisan zakonom. Kontrolor koji vrši video nadzor dužan je na vidnom mjestu istaći obavještenje o vršenju video nadzora i kontakt putem kojeg se mogu dobiti pojedinosti o video nadzoru.

U konkretnom slučaju, tužena je postupajući po službenoj dužnosti u postupku koji je vođen utvrdila da je tužitelj postavljenjem nadzornih kamera kancelarijama zaposlenika postupio suprotno Zakonu o zaštiti ličnih podataka, pa mu je iz navedenih razloga naložila da ukloni kamere videonadzora i obriše snimke, jer je takvim postupanjem, i prema ocjeni ovog suda u smislu zaštite prava na privatnost znatno prekoračena granica potrebne obrade podataka i stvoren neopravdan rizik od zloupotrebe ličnih podataka i direktno narušena privatnost nosioca podataka, koja je zagarantovana zakonom, a svrha postizanje lične bezbjednosti i kontrola pristupa određenim prostorijama, dokumentima i opremi, se može postići i na drugi način, a ne postavljanjem kamera videonadzora u kancelarijama zaposlenika. Stoga, ovo sudsko vijeće prihvata kao pravilan zaključak tužene Agencije, da je Ministarstvo obradu ličnih podataka putem videonadzora u kancelarijama zaposlenika vršilo suprotno odredbama Zakona o radu, čime je došlo do povrede principa iz člana 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka, prema kojem je kontrolor obavezan da lične podatke obrađuje na pravičan i zakonit način. Konačno, valja ukazati da se video nadzorom vrši pribavljanje zvučnih, vizuelnih i eventualno drugih zapisa (datum i vrijeme nastanka video nadzora) i njihovo pohranjivanje. Kako se radi o sistematskom prikupljanju ličnih podataka to upotreba video nadzora može biti propisana zakonom i u tom slučaju kontrolor predmetnu zbirku ličnih podataka upotrebljava kao nužnu mjeru tehničke zaštite. Osim naprijed navedenog, treba imati u vidu i da se u slučaju nezakonite obrade ličnih podataka narušava pravo na privatnost koje je zagarantirano ne samo Zakonom, već i članom 8. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, koja je sastavni dio Ustava BiH te kao takva ima veću pravnu snagu u primjeni u odnosu na sve ostale propise. Dakle, kada video nadzor nije, kao mjera tehničke zaštite propisana zakonom, kontrolor mora odrediti svrhu njegove uspostave, a pri tome, mora se uzeti u obzir da li je postavljanje video nadzora zaista neophodno i da li bi za postizanje predmetnog cilja bilo dovoljno neko drugo rješenje. Stoga ostaje da se zaključi da je „Video nadzor“ na radnom mjestu dozvoljen samo izuzetno, zbog zaštite lica ili imovine, povjerljivih podataka i poslovnih tajni, samo u onim dijelovima prostora gde se navedeni interesi moraju zaštititi, i kada se cilj ne može postići manje nametljivim sredstvima. Kako se u konkretnom slučaju radi o specifičnom načinu prikupljanja ličnih podataka to kontrolor domet kamera mora postaviti tako da domet odgovara svrsi zbog koje je nadzor uspostavljen te jasno internim pravilima utvrditi da svrha postavljanja video nadzora nije prikupljanje podataka o radnicima već tehnička zaštita objekta, jer upotreba sistema za video nadzor treba da bude ograničena kako u pogledu vremena, tako i u pogledu prostora: na određenoj teritoriji u datom trenutku treba da odgovara na jasno utvrđene potrebe.

Kako je predmet ovog upravnog spora ocjena zakonitosti konačnog upravnog akta tužene Agencije za zaštitu ličnih/osobnih podataka u BiH koji se odnosi na zakonitost obrade ličnih podataka, to je po ocjeni ovog sudskog vijeća tužena Agencija postupala u skladu sa njenim nadležnostima iz člana 40. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, broj: 49/06, 76/11 i 89/11).

Sud je cijenio prigovore tužbe i našao da su isti bez osnova, pa je u skladu sa navedenim i obzirom da su u osporenom rješenju sadržani valjani razlozi o činjenicama, koje razloge u cijelosti ovaj sud uvažava, te obzirom da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila

postupka koji je prethodio donošenju pobijanog konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni zakona, to je tužba tužitelja neosnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

